

ROBERT LADLAM

SMRTONOSNA
VENDETA

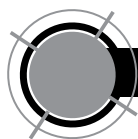

napisao Patrik Larkin

Prevela Vera Krmpot

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

PROLOG

Subota, 25. septembar

U blizini doline reke Tuli, Zimbabve

Nestali su i poslednji zraci sunca, i hiljade zvezda slabašno je svetlucalo na tamnom nebu visoko gore, iznad sasušene, neplodne zemlje. Ovaj deo Zimbabvea bio je izuzetno siromašan, čak i po krajnje niskim standardima ovog namučenog naroda. Električnog svetla skoro da i nije bilo da osvetli noć, i bilo je svega nekoliko asfaltiranih puteva koji povezuju usamljena sela južnog Matabelelanda sa ostatkom sveta.

Iz tame se odjednom pojavi par farova osvetljavajući nakratko čvornovato i zakržljalo šipražje, trnovito žbunje i retku travu. Rasklimana pikap *tojota* krivudala je izlizanom prašnjavom stazom, a gume su škripale dok je poskakivala po korenju. Privučeni vrcajućim snopovima svetla, rojevi insekata hrlili su ka kamiončiću i razbijali se o njegovo prašnjavo staklo.

„Merde!“ Žil Feran tiho opsova, pokušavajući da čvrsto drži volan. Mršteći se, visoki bradati Francuz se nagnu napred, pokušavajući da vidi nešto od oblaka prašine i letećih insekata. Njegove naočare debelih stakala spadoše mu niz nos. Skinuo je jednu ruku sa volana da ih vrati na mesto, a zatim opsovao ponovo kada je pikap skoro sleteo sa krivudave staze.

„Trebalo je da ranije krenemo iz Bulavaja“, mumlao je vitkoj, sedokosoj ženi kraj sebe. „Ovaj nazovi put je dovoljno loš po danu. A sada je prava noćna mora. Voleo bih da avion nije toliko kasnio.“

Suzan Kendal slegnu ramenima. „Žile, da su želje kao ribice, svi mi bi bili mrtvi od trovanja živom. Naš projekat zahteva tu novu opremu i alat koji nam je poslat, a kada si u Majčinoj službi, moraš da prihvatiš neugodnosti.“

Feran složi grimasu, poželevši po hiljaditi put da njegova ukočena američka koleginica prestane da mu drži lekcije. Oboje su bili veterani u svetskoj organizaciji aktivista Lazarev pokret, radeći na spasavanju Zemlje od ludačke pohlepe nekontrolisanog globalnog kapitalizma. Nije bilo potrebe da se prema njemu ponaša kao prema školarcu.

Duga svetla na kamionu osvetliše siluetu poznate stene kraj staze. Francuz odahnu od olakšanja. Sada su bili blizu svoga odredišta – malog naselja koje je Lazarev pokret usvojio pre tri meseca. Nije mogao da se seti ranijeg imena sela. Prvo što su on i Kendalova učinili bilo je da mu daju novo ime, Kusasa, „Sutrašnjica“ na dijalektu ndebele. Bilo je to prigodno ime, ili su se oni bar tako nadali. Narod iz Kusase složio se da prihvati promenu kao i pomoć Pokreta za povratak prirodnim i ekološkim metodama poljoprivrede. Oboje aktivista verovali su da će njihovi naponi ovde dovesti do ponovnog rađanja potpuno organske poljoprivredne proizvodnje u Africi – ponovni nastanak ukorenjen u potpunom suprotstavljanju zapadnim otrovnim pesticidima, hemijskim đubrivima i opasnim genetski modifikovanim kulturama. Amerikanka je bila sigurna da su njeni strastveni govori pridobili starešine sela. Feran, ciničniji po prirodi, smatrao je da su veću ulogu odigrale gotovinske donacije Pokreta. Nije ni važno, mislio je, cilj će u ovom slučaju opravdati sredstvo.

Skrenuo je sa glavnog puta i lagano vozio ka skupini jarko obojenih kolibica limenih krovova i sklepanih štala za stoku. Okružena malim poljima, Kusasa je ležala u plitkoj dolini oivičenoj brdima koja su se odronjavala i visokim žbunjem. Zaustavio je kamion i lako dotakao sirenu.

Niko nije izašao da ga dočeka.

Feran ugasi motor ali ostavi upaljena svetla. Nepomično je sedeo na trenutak, slušajući. Seoski psi su zavijali. Osetio je kako mu se ježi koža na vratu.

Suzan Kendal se namršti. „Gde su svi?“

„Ne znam.“ Feran oprezno izađe sa mesta vozača. Do sada, trebalo je već oko njih da se roje desetine uzbuđenih muškaraca, žena i dece – da, smejući se, mrmljaju zadivljeni pogledom na nabreknute vreće

sa semenom i potpuno nove ašove, grabulje i motike, natovarene na *tojotu*. Ali ništa se nije pomeralo među tamnim kolibicama Kusase.

„Hej!“, viknu Francuz. Pokušao je nešto svojim oskudnim znanjem ndebele jezika. „*Litshone Njani?* Dobro veče?“

Psi su samo još jače zalajali, arlaučući na noćno nebo.

Feran zadrhta. Nagnuo se u kamion. „Nešto ovde jako nije u redu, Suzan. Uspostavi vezu sa našim ljudima. Smesta. Kao meru opreza.“

Amerikanka sede kose zurila je u njega na momenat, a oči su joj odjednom bile sasvim raširene. Zatim je klimnula glavom i sišla sa *tojote*. Radeći brzo, instalirala je satelitski telefon i pokretni kompjuter koji su nosili. To im je omogućavalo da komuniciraju sa matičnom kancelarijom u Parizu, mada su ga uglavnom koristili za prenos fotografija i slanje izveštaja o napretku na glavni Lazarev veb sajt.

Feran je posmatrao u tišini. Uglavnom ga je Suzan Kendal nervirala, ali imala je petlju onda kada je bilo bitno. Možda i više hrabrosti nego što je imao on sam. Uzdahnuo je i posegao rukom za baterijskom lampom ispod sedišta. Nakon kratkog razmišljanja, natovario je na rame i njihovu digitalnu kameru.

„Šta to radiš, Žile?“, upitala je, već kucajući pozivni broj Pariza.

„Idem da pogledam malo unaokolo“, oštro je rekao.

„U redu. Ali trebalo bi da sačekaš dok uspostavim vezu“, reče mu Kendalova. Držala je slušalicu satelitskog telefona na uhu. Njene uske usne se skupiše. „Već su otišli iz kancelarije. Niko se ne javlja.“

Feran pogleda na sat. Vremenska razlika u odnosu na Francusku bila je samo jedan sat, ali bio je vikend. Bili su prepušteni sami sebi. „Probaj veb sajt“, predložio je.

Klimnula je.

Feran natera sebe da se pomeri. Povio je ramena i polako ušetao u selo. Baterijskom lampom opisivao je širok krug, osvetljujući tamu pred sobom. Jedan gušter pobeže od snopa svetla, uplašivši ga. Tiho je opsovao i nastavio da se kreće.

Znojeći se uprkos svežem noćnom povetarcu, stigao je do otvorenog prostora u centru Kusase. Tu je bio seoski bunar. Bilo je to omiljeno sastajalište i za stare i za mlade na kraju svakog dana. Prešao je svetlom baterijske lampe preko utabane zemlje... i sledio se.

Stanovnici Kusase neće se radovati zbog semena i zemljoradničke opreme koju im je doneo. Neće učestvovati u ponovnom rođenju afričke poljoprivrede. Oni su mrtvi. Svi su mrtvi.

Francuz je sleđeno stajao, a mozak mu je vrištao od užasa. Gde god da je pogledao, svuda su se nalazili leševi. Mrtvi ljudi, žene i deca bili su nabacani na gomilu na očišćenom prostoru. Većina tela bila je netaknuta, iako iskrivljena i bezoblična zbog neke strašne agonije. Drugi su delovali jezivo prazno, kao da su jednim delom bili proždriani iznutra. Od nekih nije ostalo ništa više osim iskidanih komada mesa i kostiju, okruženih balavim baricama zgusnute krvavocrvene tečnosti. Hiljade ogromnih crnih muva zujalo je iznad iskasapljenih tela, lenjo se gosteći ostacima. Pored bunara, sitan pas je njuškicom gurkao leš deteta, uzalud pokušavajući da razbudi svog drugara za igru.

Žil Feran proguta knedlu, boreći se protiv lopte mučnine koja mu se pela uz grlo. Drhtavim rukama spustio je bateriju, skinuo digitalni fotoaparata sa ramena i počeo da slika. Neko je morao da dokumentuje ovaj jeziv pokolj. Neko mora da upozori svet o ovom masakru nedužnih – o ljudima čiji je jedini zločin bio to što su se svrstali na stranu Lazarevog pokreta.

Četvorica muškarca ležala su nepokretno na brdu iznad sela. Nosila su kamuflažne pustinjske uniforme i pancire. Dvogledi za noćno posmatranje pružali su im jasan pogled na svaki pokret pod njima dok su mikrofoni dovodili svaki zvuk u njihove slušalice.

Jedan od posmatrača pažljivo je gledao u zaklonjeni monitor. Zatim je pogledao nagore. „Imaju satelitsku vezu. A mi smo se na nju zakačili.“

Njegov vođa, gorostas svetle kose i jasnih zelenih očiju, škrto se osmehnuo. „Dobro je.“ Nagnuo se bliže da bolje vidi ekran. Ekran je pokazivao čitav niz jezivih slika – slika koje je pre samo nekoliko minuta fotografisao Žil Feran – kako se polako prebacuju na Lazarev veb sajt.

Čovek zelenih očiju je gledao pažljivo. Zatim je klimnuo glavom. „To je dosta. Preseci im vezu.“

Posmatrač je uradio kako mu je rečeno, brzo unoseći komande na portabl tastaturi. Pritisnuo je dugme ENTER šaljući niz kodiranih komandi ka komunikacionom satelitu visoko gore iznad njih. Sekundu

kasnije, digitalne fotografije koje su putovale iz Kusase zalediše se, zadržtaše, a zatim nestadoše.

Zelenooki muškarac baci pogled na dvojicu koji su ležali blizu njega. Obojica su bili naoružani snajperskim puškama *hekler i koh PSG-1*, stvorenim za tajne operacije. „A sada ih dokrajčite.“

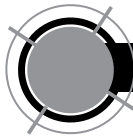
Uperio je svoj dvogled za noćno posmatranje na dvoje aktivista Lazarevog pokreta. Bradati Francuz i mršava Amerikanka zurili su u svoj satelitski ekran u neverici.

„Meta potvrđena“, promrmlja jedan od snajperista. Povukao je obarač. Metak kalibra 7,62 mm pogodi Ferana u čelo. Francuz se prevrnu unazad i skliznu na zemlju, ostavljajući fleku od krvi i mozga pokraj *tojote*. „Meta uništena.“

Drugi snajperista ispalio je metak sekundu kasnije. Pogodio je Suzan Kendal u leđa. Pala je kao vreća pored svog kolege.

Visoki gorostas svetlih očiju ustade. Ostatak njegovih ljudi, obučenih u zaštitnu opremu od rizičnih materijala, već je išao niz padinu brda noseći čitav spektar naučne opreme. Uključio je mikrofona na bradi, javljajući prešifrovanom satelitskom vezom, „Prajm ovde. Polje broj jedan odrađeno. Evaluacija, prikupljanje i analiza se nastavljaju kako je planirano.“ Bacio je pogled na jednog od dva mrtva aktivista Lazarevog pokreta. „SPARK je takođe započet... kako je naređeno.“

POGLAVLJE JEDAN

Utorak, 12. oktobar

Institut Teler za naprednu tehnologiju, Santa Fe, Nju Meksiko

Pukovnik Džonatan–Džon Smit, doktor medicine, skrenuo je sa starog puta Akva Frija i dovezao se pred glavnu kapiju Instituta. Začkiljio je na ranom jutarnjem suncu. Sa njegove leve strane sunce se upravo prelivalo preko zaslepljujućih, snegom pokrivenih vrhova lanca Sangre de Kristo. Sunce je osvetlilo strme padine pokrivene jasikama zlatnog lišća, visokim jelama, ponderosa borovima i hrastom. Dole, u podnožju planine, manji *piñon* borići, smreke i gomilice žalfjinog žbunja okruživali su debele ciglane zidove Instituta, i dalje ogrnuti senkom.

Neki od učesnika protesta koji su kampovali pored puta izvukoše se iz svojih vreća za spavanje da vide auto koji prolazi. Nekoliko njih nosilo je rukom ispisane table s porukom ZAUSTAVITE NAUKU KOJA UBIJA, NE NANOTEHNOLOGIJI, DOZVOLITE DA LAZAR VODI. Većina je ipak ostala gde je i bila, nevoljna da se suoči sa svežom oktobarskom zorom. Santa Fe se nalazio na visini od preko dve hiljade metara i noći su već postajale hladne.

Smit istog trenutka oseti nalet simpatije prema njima. Čak i uz grejanje uključeno u njegovim kolima, mogao je da oseti hladnoću kroz svoju kožnu pilotsku jaknu i strogo ispeglane pantalone.

Na kapiji, čuvar obučen u sivu uniformu mahnuo mu je da se zaustavi. Džon spusti prozor i pruži mu svoju identifikacionu karticu armije SAD na kontrolu. Slika na njegovoj kartici pokazivala je čoveka četrdesetih

godina, dobre kondicije – čoveka kome su visoke jagodične kosti i glatka, crna kosa davali izgled gordog španskog viteza. U ličnom kontaktu, sjaj u Smitovim tamnoplavim očima razbijao je iluziju arogancije.

„Dobro jutro, pukovniče“, reče čuvar, bivši rendžerski narednik Frenk Dijaz. Pošto je pregledao isprave, nagnuo se napred vireći kroz prozor da se uveri da je Smit sam u kolima. Desna ruka mu je oprezno stajala blizu *berete* kalibra 9 mm na boku. Kopča na futroli bila je otkopčana, dozvoljavajući da brzo izvuče pištolj, ako je neophodno.

Smit podiže obrvu videvši to. Obezbeđenje u Institutu Teler je obično bilo mnogo opuštenije, sigurno ne na onom nivou kao u ultratajnim nuklearnim laboratorijama u obližnjem Los Alamosu. Ali predsednik Sjedinjenih Američkih Država, Samjuel Adams Kastilja, trebalo je da poseti Institut za tri dana. A sada je organizovan ogroman miting protesta protiv tehnologije baš u vreme govora. Demonstranti ispred kapije ovoga jutra bili su tek prvi talas od hiljade drugih za koje se očekivalo da nagrnu sa svih strana sveta. Pokazao je palcem preko ramena. „Je l' vas dave oni napolju, Frenk?“

„Ne mnogo do sada“, prizna Dijaz. Slegnuo je ramenima. „Ali budno motrimo na njih, svejedno. Ovaj miting je stvarno nadigao one u vladi. FBI kaže da ima nekih stvarno zagriženih problematičnih tipova koji dolaze ovamo – onih koji uživaju u tome da bacaju Molotovljeve koktele i razbijaju prozore.“

Smit se namršti. Masovni protesti bili su mamac za anarhiste koji obožavaju nasilje i uništavanje imovine. Đenova, Sijetl, Kankun i još pet-šest drugih gradova širom sveta su već videli kako se njihove ulice pretvaraju u bojno polje između maskiranih izgrednika i policije.

Razmišljajući o tome, on ovlaš podiže ruku da salutira Dijazu i krenu ka parkingu. Mogućnost da će biti uključeni u neredu nije bila baš prijatna. Ne kada je on u Nju Meksiku na nečemu što bi trebalo da predstavlja godišnji odmor.

Ispravka, reče Smit sam sebi uz kiseo osmeh. Nazovimo to *radnim* godišnjim odmorom. Kao vojni doktor medicine i stručnjak za molekularnu biologiju, provodio je većinu vremena raspoređen u Vojni institut za medicinsko istraživanje infektivnih bolesti (USAMRIID) u Fort Detriku, Meriland. Njegova veza sa Institutom Teler bila je samo privremena.

Odeljenje Pentagona za nauku i tehnologiju ga je poslalo u Santa Fe da posmatra i izvesti o radu koji se obavlja u nanotehnološkim laboratorijama. Istraživači širom sveta vodili su mrtvu trku da razviju praktične i profitabilne nanotehnološke aplikacije. Neki od najboljih bili su upravo ovde, u Teleru, uključujući i timove sa Instituta, *Harkort bajosajens* i *Nomura farmatek*. U osnovi, pomisli Smit zadovoljno, Ministarstvo odbrane mu je dalo ulaznicu i najbolje sedište, i platilo sve troškove, da posmatra kako se razvijaju tehnologije koje najviše obećavaju u ovom veku.

Ovdašnji rad bio je baš njegovo polje. Reč *nanotehnologija* ima neverovatno široko polje značenja. Osnovno značenje je stvaranje veštačkih uređaja, najmanjih mogućih dimenzija. Nanometar je tek milijarditi deo metra, otprilike deset puta jedan atom. Napravite nešto širine deset nanometara i to je i dalje konstrukcija koja predstavlja tek desetohiljaditi deo prečnika jedne jedine ljudske vlaske. Nanotehnologija predstavlja tehniku na molekularnom nivou, tehničku konstrukciju koja uključuje kvantnu fiziku, hemiju, biologiju i superračunarstvo.

Popularni pisci koji se bave naukom izgradili su rečima bleštav imidž od robota veličine tek nekoliko atoma koji lutaju ljudskim telom – da leče bolesti i unutrašnje povrede. Drugi su tražili od svojih čitalaca da zamisle jedinice za skladištenje informacija koje su veličine milionitog dela zrnca soli a ipak mogu da memorišu celokupno ljudsko znanje. Ili čestice prašine koje su zapravo atmosferski čistači – tiho plutajući kroz zagađeno nebo te ga čestice, zapravo, prečišćavaju.

Smit je dovoljno video tokom ovih nedelja u Institutu Teler da bi znao da već nekoliko od tih naizgled nemogućih snova već stoji na ivici realnosti. Ugurao je auto nekako između dva parkirana vozila. Njihovi vetrobrani bili su pokriveni mrazom, što je bio dokaz da su naučnici ili tehničari koji su im vlasnici ostali u laboratoriji preko noći. S poštovanjem je klimnuo glavom. Ovo su momci koji stvaraju istinska čuda, a žive na ishrani od jake crne kafe, gaziranih pića i slatkiša iz automata po hodnicima.

Izašao je iz iznajmljenog vozila, zakopčao jaknu na svežem jutarnjem vazduhu. Zatim je duboko udahnuo, osećajući miris logorskih vatri i marihuane na povetarcu koji je strujao od kampa demonstranata. Još kola, kombija, karavana i mini-buseva stizalo je u neprekidnom nizu, skrećući sa magistralnog puta Interstejt 25 na prilazni put ka Institutu. Namrštio se. Obećana gomila se skupljala.

Nažalost, ona potencijalna tamna strana nanotehnologije pothranjivala je preplašenu maštu aktivista i zilote iz Lazarevog pokreta koji su se okupljali iza bodljikave ograde. Oni su bili užasnuti idejom o stvaranju mašina toliko minijaturnih da bi lako mogle da se ubace u ljudske ćelije i toliko moćnih da mogu da preoblikuju atomske strukture. Radikalni aktivisti za ljudska prava upozoravali su na opasnost od „špijunskih molekula“ kako vrebaju na svakom javnom i privatnom mestu. Poludeli zagovornici teorija zavere punili su prostor za četovanje na Internetu tračevima o minijaturnim mašinama za ubijanje. Drugi su se plašili da će odbegle nanomašine umnožavati same sebe do u beskraj, širom sveta, kao jedna neprekidna parada začaranih metli iz *Čarobnjakovog šegrta* – gutajući na kraju celu Zemlju i sve na njoj.

Džon Smit slegnu ramenima. Ne možete se suprotstaviti divljim hiperbolama ničim osim opipljivim rezultatima. Jednom kada većina ljudi uvidi iz prve ruke poštene i korisne prednosti nanotehnologije, njihov iracionalni strah trebalo bi da se smanji. Ili se bar on tako nadao. Naglo se okrenuo na peti i pošao ka glavnom ulazu na Institut, željan da vidi koja su nova čuda ove noći stvorili muškarci i žene u njemu.

Dve stotine metara izvan bodljikave žice, Malahi Maknamara sedeo je prekrštenih nogu na raznobojnom indijskom ćilimu prostrtom ispod smreke. Njegove svetloplave oči bile su otvorene ali on je sedeo mirno, bez pokreta. Sledbenici Lazarevog pokreta koji su kampovali u blizini bili su uvereni da vitki, vetrom opaljeni Kanađanin meditira – upijajući mentalnu i fizičku snagu za ključnu borbu pred njima. Biolog u penziji iz Servisa za očuvanje šuma, rodom iz Britanske Kolumbije, već je osvojio njihovo divljenje oštro zahtevajući „momentalnu akciju“ da bi se ostvarili ciljevi pokreta.

„Zemlja umire“, natmureno im je rekao. „Davi se, potopljena u toksične pesticide i zagađenost. Nauka je neće spasiti. Tehnologija je neće spasti. One su njeni neprijatelji, pravi izvor užasa i zaraze. A mi se moramo boriti protiv njih. Sada. Ne posle. Sada! Dok još ima vremena...“

Maknamara sakri osmejak, sećajući se prizora lica zapaljenih njegovim govorništvom. Imao je više talenta kao govornik ili jevanđelista nego što je uopšte zamišljao.

Posmatrao je aktivnost oko sebe. Pažljivo je odabrao nadmoćan položaj. Sa njegovog mesta video se ceo zeleni platneni šator podignut kao komandni centar Lazarevog pokreta. Desetak domaćih i stranih aktivista pokreta užurbali su se u šatoru – oko kompjutera povezanih na njihove veb sajtove, registrujući novopristigle, oko pravljenja transparenata i plakata, i koordinirajući planove za dolazeći miting. Druge grupe oko Tekstok koalicije, Sijera klub, pokret Prvo Zemlja! i ostali, imali su sopstvene štabove rasute po kampu, ali Maknamara je znao da je on baš na pravom mestu i to u pravo vreme.

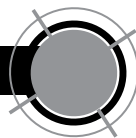
Pokret je bio stvarna snaga iza ovog protesta. Druge ekološke i antitehnološke organizacije su im se jednostavno priključile, očajnički pokušavajući da zaustave stalno umanjene broja svojih članova i smanjenje svog uticaja. Sve više i više njihovih posvećenih članova napuštali su ih da bi se pridružili Lazarevom pokretu, privučeni jasnoćom vizije Pokreta i njihovom hrabrošću u suprotstavljanju najmoćnijim svetskim korporacijama i vladama. Čak i nedavni pokolj njihovih sledbenika u Zimbabveu poslužio je kao poziv na ujedinjenje oko Lazara. Slike masakra u Kusasi nuđene su kao dokaz činjenice do koje mere se „globalni korporativni vladari“ i njihove marionetske vlade plaše pokreta i njegove poruke.

Kanađanin lica kao isklesanog iz stene ispravi se još više u svom sedećem položaju.

Nekoliko očigledno žestokih momaka išlo je ka zelenom šatoru, krećući se veoma odlučno kroz gužvu. Svaki od njih nosio je torbu preko ramena. Svi su se kretali opreznom gracioznošću grabljivice.

Jedan po jedan, stizali su do šatora i uranjali unutra.

„Vidi, vidi, vidi“, Malahi Maknamara promrmlja sebi u bradu. Njegovе svetle oči su sijale. „Vrlo interesantno.“

Bela kuća, Vašington, D. C.

Elegantni sat iz osamnaestog veka na zakrivljenom zidu Ovalne sobe lagano je otkucao podne. Napolju, ledena kiša padala je u naletima sa olovnosivog neba, prskajući po visokim prozorima koji gledaju na južni travnjak. Šta god da je kalendar pokazivao, prva znamenja zime spuštala su se na glavni grad.

Plafonsko osvetljenje presijavalo se na titanijumskim okvirima naočara predsednika SAD Samjuela Adamsa Kastilje dok je listao strogo poverljivi zajednički izveštaj obaveštajnih službi. Lice mu se smrklo. Pogledao je preko svog ogromnog stola od borovine kao sa ranča koji mu je služio kao pisaći sto. Glas mu je bio opasno miran. „Dozvolite da se uverim da vas dobro razumem, gospodo. Da li vi to *ozbiljno* predlažete da otkážem svoje obraćanje u Institutu Teler? Samo tri dana pre nego što treba da održim taj govor?“

„Tačno tako, gospodine predsedniče. Da kažemo otvoreno, rizici vezani za vaš put u Santa Fe su neprihvatljivo visoki“, reče ledeno Dejvid Henson, novopostavljeni direktor CIA. Sekund kasnije njegovo mišljenje, kao odjek, potvrdi i Robert Zeler, vršilac dužnosti direktora FBI-a.

Kastilja baci kratak pogled na obojicu, ali je držao pažnju usmerenu na Hensona. Šef CIA bio je čvršći i oštrij od njih dvojice – bez obzira na to što je više izgledao kao uglađeni profesor koledža negde iz pedesetih, sve sa obaveznom leptir-mašnom, nego kao pobornik tajnih i specijalnih operacija oštar kao zmaj koji bljuje vatru.

Mada je njegov kolega, Bob Zeler iz FBI-a, bio pošten čovek, našao se u okruženju izvan svojih moći u zatalasanom moru vašingtonskih političkih intriga. Visok i širokih ramena, Zeler je dobro izgledao na televiziji, ali nije trebalo uopšte da bude unapređen tako visoko sa svog mesta višeg okružnog tužioca u Atlanti. Čak ni privremeno dok osoblje Bele kuće ne nađe stalnu zamenu. Ali, barem je ovaj bivši marinac, uspešan sportista i iskusni federalni tužilac bio svestan sopstvenih slabosti. Uglavnom je držao jezik za zubima na sastancima i na kraju bi podržao onoga za koga je smatrao da je glavni.

Henson je bio potpuno drugačiji slučaj. Veteran CIA bio je vrlo vešt u igri politike moći. Tokom dugog perioda radeći kao direktor Operativnog direktorata CIA, izgradio je jaku bazu podrške među članovima obaveštajnih komiteta Kongresa i Senata. Veliki broj uticajnih kongresmena i senatora smatrali su da Henson ume da hoda po vodi. To im je davalo mnogo manevarskog prostora, čak toliko prostora da muvaju i samog predsednika koji ga je upravo unapredio da vodi celu CIA.

Kastilja oštro kažiprstom lupi po Izveštaju o procenama pretnje. „Ja u ovom dokumentu vidim dosta spekulacija. Ono što ne vidim jesu gole činjenice.“ Pročitao je jednu rečenicu naglas. „Presretnuta komunikacija neprepoznate ali značajne prirode ukazuje da radikalni elementi među demonstrantima možda planiraju nasilne akcije – ili protiv Instituta Teler ili protiv samog predsednika.“

Skinuo je naočare za čitanje i pogledao nagore. „Hoćeš li molim te da mi prevedeš ovo na običan engleski jezik, Dejvide?“

„Napravili smo izbor iz sve šireg brbljanja, i preko Interneta i preko praćenih telefonskih razgovora. Veliki broj problematičnih fraza javlja se s vremena na vreme, sve u odnosu na planirano okupljanje. Postoji stalna priča o 'velikom događaju' i o 'akciji kod Teler'a“^{*}, reče šef CIA. „Moji ljudi su to čuli u inostranstvu. Čula je i NSA*. A i FBI je uhvatio neke skrivene tonove, ovde kod kuće. Tačno, Bobe?“

Zeler klimnu glavom, smrtno ozbiljan.

„I zbog toga su tvoji analitičari toliko zapenili?“ Kastilja odmahnu glavom, očigledno neimpresioniran. „Ljudi šalju jedni drugima mejlove u vezi sa političkim protestom?“ Dunuo je kroz nos. „Blagi bože,

* NSA – National Security Agency, Nacionalna agencija za bezbednost (prim. prev.)

svaki miting koji može da okupi trideset-četrdeset hiljada ljudi u nedodijji kao što je Santa Fe jeste prokleti veliki događaj! Nju Meksiko je moja domaća teritorija, a sumnjam da je ikada toliko ljudi došlo na bilo koji moj govor!“

„Kada na taj način govore članovi Sijera kluba ili Saveza za divljinu, ja ne brinem“, Henson mu tiho reče. „Ali čak i najobičnije reči mogu imati vrlo različito značenje kada ih koriste opasne grupe i pojedinci. Smrtonosno značenje.“

„Govoriš o ovim takozvanim 'radikalnim elementima'?“

„Da, gospodine.“

„A ko su, zapravo, ti opasni ljudi?“

„Većina njih je, na ovaj ili onaj način, povezana sa Lazarevim pokretom, gospodine predsedniče“, oprezno reče Henson.

Kastilja izvi obrve. „Ovo je jedna tvoja stara, prastara pesma, Dejvide.“

Drugi muškarac slegnu ramenima. „Svestan sam toga, gospodine. Ali istina ne postaje manje istinita samo zato što je teško progutati. Kada se posmatra kao celina, naši najnoviji podaci o Lazarevom pokretu su krajnje alarmantni. Pokret je u procesu metastaziranja i ono što je nekada bilo relativno mirno političko i ekološko udruženje ubrzano se menja u nešto mnogo tajnovitije, opasno i smrtonosno.“ Pogledao je preko stola u predsednika. „Znam da ste videli izveštaj o praćenju i presretnutoj komunikaciji u vezi sa ovim slučajem. I našu analizu svega toga.“

Kastilja polako klimnu glavom. FBI, CIA i ostale federalne obavestajne službe pratile su mnogo grupa i pojedinaca. Uz porast globalnog terorizma i širenje tehnologije za hemijsko, biološko i nuklearno naoružanje, niko u Vašingtonu nije više želeo da rizikuje da ga zaslepi neprijatelj koga nije na vreme prepoznao.

„Zato mi dozvolite da otvoreno govorim, gospodine“, nastavi Henson. „Naša je procena da je Lazarev pokret sada odlučio da postigne svoje ciljeve kroz terorizam i nasilje. Njihova retorika je sve više i više zlobna, paranoična i puna mržnje usmerene prema onima za koje smatraju da su im neprijatelji.“ Šef CIA pruži još jedan list papira preko stola. „Ovo je samo jedan primer.“

Kastilja ponovo stavi naočare i pročita u tišini. Usta su mu se iskričila nadole od gađenja. Na sjajnom papiru bila je odštampana strana veb sajta ovog pokreta, uključujući i groteskne, uvrnute i osakaćene